

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön november 23^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Félévi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' muromi csalogány.

(Folytatása)

Az orosz hercegeknek egyesült seregei Tripol földbástyáira tűzék zászlóikat; kievi Jom, Honomach Vladimir, és Rostislaw voltak a' had vezérei. A' nagyobb erőtől elnyomatott Oroszok bőszerűen rohantak a' záportól feldagadt Stugna árába, és Monomachnak még azt is látni kelle, mint ful testvére, Rostislaw, a' ragadó folyam habjaiba. — Hiába omlott ő maga is, testvérét szabadítandó, a' felzúdult elembe; csak ön éltét, testvéreét nem, mentheté-meg; és a' szerencsétlen anyának, ki fiait győzelmi repkénynyel övedzve várta haza, hideg tagjait kelle még 23 tavaszt nem ért fijának ölelni. Más csatát Kiev zászlója alatt vívtak, a' megszállott Torsesk felszabadítására, de az elsőnél nem szerencsésebb sikerrel; Swätapolk csak két fegyveresnek kíséretében futott-el, és a' szerencsétlen Torsesk ellenség kezébe került. A' győzők pusztítók is voltak; a' város alapjaig feldulatott, 's lakosai rablánczra fűzettek. O, ezek gyászos, átok-ontó idők voltak! Azon szavakkal mondom-el előttetek, mellyekkel egy barlang - kolostornak jámbor szerzetese ez időket orosz ország legrégibb történet-könyveiben lerajzoló. — Nesztor, ez inségeknek kortársa, így szól: városok elpusztulnak, faluk templomai, házai, csűrei rohogó lángok martalékjává lesznek. A' lakosok éltét ellenséges fegyver oltja-ki, vagy reszketve várják a' halálos csapást. Félmeztelen, vérző lábakkal, rabszijra fűzve hajtják a' foglyokat e' vad népnek ismeretlen pusztáira; 's azok sirva panaszojlik egymásnak: „én ezen városban, én ama faluban laktam!“ Nyájt, lovakat nem lehet legelőken látni; a' burján szántófeldeinken buján tenyészik, és hol keresztények jártak, most vad állatok tanyáznak. Illy gyászos napjai, minőkkel most büntet az ég bűneinkért, soha sem voltak előttünk orosz országnak.“

A' gyalázatos rabságra hurczolt foglyok közt egy aggastyán is volt. Oldala mellett egy szende hölgy 's virágkorú ifjú, ennek mát-

kája, ballagtak. O, e' szerencsétlenek (kik Muromból mentek Tor-seskre, barátaik és ismerőseik körében megüledők a' menyekzői vi-galmakat) hajdan szebb napokat éltek. Mi szerencsétlenek voltak most a' hajdan olly boldogok; gerely-hajtásban 's fegyver-gyakorlás-ban nem volt a' mindentől becsült ifjúhoz hasonlítható, és A n a s z t á z i a, kit mellék nevén Soloveinak neveztek, a' nő-nem koronája volt. Perzsa szőnyegen lépdelt parányi lába; öröm 's fény környezé; 's a' melly tárgyra báj-szemei fordultak, szerelemmel vonzódott feléje. De változó a' halandók sorsa! — Azon nap, mellyen kedvesével össze-kötendő vala, végtelen inség örvényébe taszítá. A' szerelem azon-ban minden földi bűnnek enyhítő szere. E' kapcsolá szent érzettel a' három szenvedőt most is egymáshoz, mint szerencsésb napjaikban. Keblök sérveit egymás előtt titkolni igyekezének, nehogy ez által egymás kinjait neveljék; és csak akkor dult vadabb fájdalom-mal mindegyiknek keblében a' bű, ha másikat szenvedni látta. Anasztázia lábai a' vad járatlan sivatagságokon feldagadtak, vérzet-tek, és jegyese I g o r, levonván puha bőr-saruit, mellyeket szána-kozásból vetének neki, szerelmesének adá. Ez szívből ömlengő há-laszókkal fogadva az ajándékot, atyja elébe térdelt; lábának kő-ha-sította sebeit megcsókolá, a' sarukat lábára vonta, 's látva, hogy nem-zője könnyebben halad, fájda'mas örömmel mosolygott. Ha napköz-ben a' pihenni megállóknak eledel nyújtatott (melly olly kevés volt, hogy egynek éhségét alig enyhítheték), Igor könnyűvel áztatott kenye-rét jegyesének nyujtá. Ez elfogadta, 's atyjának adá. Így éheztek, szűkölködtek, szenvedtek, még sem voltak egészen szerencsétlenek: mert ártatlanságukat érzék.

Egy napon néhány rabló a' szűzhöz lép, kezében egy rablott műszert hozva 's kérde: nem tudná-e, mire használható az? — Anasztázia azonnal tulajdonára ismert benne; görög országban ké-szült hárfa volt, melly hangszeren ő művészileg já'szott, 's csengő szivrázó hangja miatt csalogánynak nevezék. Midőn mult boldogsá-gának biztosát meglátta, hevesen, mint élő lényt szoktunk, keblére zárá, 's a' menny urához (mert jámbor 's ajtatos volt) erő 's vi-gasztalásért foháskodva egy templomi dalt kezdé zengeni. Szentek, meghatók az ének hangjai; szentek és meghatók a' szerencsétlen ár-tatlanság melléből kizengő hangok! — Midőn csuda-bájú éneke meg-zendült, körülte minden elnémult; a' vad zaj, káromlások, isten-sér-tések, kétségbeesés 's bűn zaja elhallgatott; a' kinzók korbácsot-sujtó kara lelankadt; minden feléje tolt, minden feléje sietett a' bájló hangokat hallgatandó. — Mézként ömledő szava könnyört és száratot csepegtetett az emberi érzést levetkezett gyilkosok szívébe. Ezentul nagyra becsülték a' szűzet, gyalogolni tovább nem engedék,

hanem lány, kényelmes hordozó-széken vitték; de a' leány addig esdeklelt, míg e' kényelmet atyjával is megoszthatá. — Bájló hangjának hire a' Polowzi-ak vezérének, a' vad Bagurnak fülébe is elhatott. Sátorába hozatá ez iszonyú ember Anasztáziát, 's durva hangon parancsolá neki, énekeljen, és játszik. A' szende hölgy engedelmeskedett, 's a' megváltóról énekelt, annak földi pályáját és szenvedését zengé. Bagurt is elbájolá a' szív-olvasztó hang: „jól énekelsz — mondá neki, nyers hangját mennyire tőle telt, lágyítva; — de modorod szomorú és szívzúzó. Dalolj nekem az örömről, isteneink iránti vonzódásodról; 's akkor nőmné választalak, mert szép és kecses vagy.

Utálattal lépett Anasztázia vissza; megsértett érzetében feledé az erőnek hatalmát, 's büszke méltósággal mondá: „nő — pogány! — soha sem; mert kereszténynek vagyok már jegyese; hamis isteneidet nem magasztalhatom, mert lelkem utálattal fordul-el tőlek, 's a' kaimra csak vallásomat dicsőítő énekek jöhetnek.

Iszonyúan, ingerlett vadként, szökött-fel Bagur üléséről; rémítő, a' boszútól elfojtott, 's remegő hangon ezt dörgé: v a k m e r é s z! 's bátor kodol hatalmamnak, mely előtt ezerek hullanak porba, ellenszegülni! Nem, nőm nem leendesz; mert rabnőmnnek, magamat lealázva, nem akarok rabja lenni; de parancsaimnak engedelmeskedni fogsz, vallásodat megtagadni, isteneinket imádni fogod; kebled legdulóbb kínai közt énekelni fogsz; énekelni, midőn szived meghasad; vidám, kedvderítő dalokat fogsz zengeni, különben nemzód-del és latroddal együtt legkínosabb halállal multok-ki, mielőtt a' nap nyolczszor letűnnék.

A' fene-szörny intésére kihurczolák az ártatlan leányt, gyöttrék 's kinozák; minden ujonan kigondolt kin nemével ismételve kérde-zék: „megfogod e' vallásodat tagadni? imádandod-e isteneinket?“ — de bár mit szenvedett és türt, állhatatos maradt, 's fohásza tör-delt hangon lengének az örök valóhoz. Harmad napon, midőn sebek-ke borított harmat-testét tovább nem gyötörheték, atyját hurczolák elő, hogy ezt is gyötörjék, mint őt gyöttrék, 's kinozzák, mint őt kinzák.

Midőn az öregnek nyöszörgését hallá, midőn atyjának vérét folyni, őszfürtjeit kitépetni látta, bátorsága megszakadt, állhatatossá-ga eltűnt, 's mintegy örülve rebegé: „megálljatok! megtagadom Istenemet, 's bálványaitokat imádom!“

A' boldogtalan, ki most azt tagadá-meg, kinek áldása születé-sétől fogva bőven áradt reá, kitől szomorú óráiban vigasztalást nyert, egy gyepre hurczoltaték, mellyen magasán emelkedett egék felé egy utálatos, óriási bálvány-szobor. Embervérrel volt ez festve, ele-

ven kigyók tekergődzének-fel reá, 's azon üregben fészkeltek, hol a' szívnek kell vala lenni. Bár mi durván volt is ez alak kivésve, iszonyt 's borzalmat gerjesztett látása a' jobb ember lelkében, és még most is iszonyodva tekint Kaukaz északi pusztáin Dongusle, Jei és Jegorlik partjain a' vándor e' fintor képekre. — A' bálvány papjai Anasztáziához járultak: „Ess ez előtt térdre és imádd; ez a' nem születettek leghatalmasabbika; ez nemzi a' bűnt, gonoszt, 's minden lény ennek hódol. — És a' boldogtalan hölgy letérdelt; rémitő, átok terhelt-igékkel Istenét, vallását megtagadá; szent esküvel fogadta, hogy többé hozzájuk vissza nem tér, és azon éktelen szobort imádta, melyet még pogányok is bűnnek neveztek. Igaz, csak üres szavak voltak, szíve mélyébe nem hatók; de még is vétkezett, hogy a' kísértés terhes óráiban állhatatos nem maradt. — Midőn az égbekiáltó bűn megtörtént, távozni akart a' szerencsétlen a' rettenet helyéről; de Bagur mennydörgő szava visszatartóztatá. Bagur szava most nem a' bősüült vad harag hangja volt; ajkain mosoly terült-el, dühénél irtóztatóbb mosoly. — „Töredelmességed még nem tökéletes — mondá ördögi vigyorgással. — Ezen isten, hozzá ragaszkodásod jeleül, áldozatot kíván. Válassz, atyád vagy kedvesed legyen-e áldozat? — Három nap alatt ki kell az áldozatot választanod, 's midőn annak vére az oltáron párolgand, uj hited tiszteletére örömdalokat fogsz énekelni. 'S ha akaratom szerint nem téssz, mind kettő meghal, atyád és kedvesed.

Most kietlen, rideg, sötét éj szállt a' szerencsétlen hölgynek lelkére; lelke üdvét zálogosítá 's veszté-el; hittörése által érdemlett bündíjt vont magára, 's a' bűnnek nyomában volt a' büntetés is. A' gondolkozásra rendelt három nap pokol szüleménye volt; keble kinjait elgondolni emberi elme elégtelen, nyelv kimondani nem képes. Többé nem hitt, nem reménylett, 's ahhoz, kit megtagadott, nem fohászkodhaték. Végre iszonyú, soha nem végződő örök valóságban tűnt-el két nap. Polowzi hölgyek léptek börtönébe; az elhagyott szerencsétlent szánák, vele könyeztek, 's nedves szemekkel mondák neki: „az élet szép; ősz atyád már sir szélén áll; áldoztasd-fel őt, 's kedveseddel még sokáig boldogul élhatsz.“

Anasztázia szemei e' kis lelkű vigasztalókra meredtek, 's borzadva mondá: „élni még, miután atyám vére kiömlött!“

„Hát kedvesedet nem szereted?“ — kérdék a' nők.

„Szeretem-e?“ — válaszolá a' szenvedő, 's szemei még egyszer fordultak az ég felé, mely reá nézve örökre zárva volt. Félelemtől, szorongás, vágy 's indulatainak belső zajától legyőzve, esdekelve rogyott a' pogánynők lábaihoz: „nem kell más kegyelem, csak még egyszer engedjétek őt látni, még egyszer látni, azután meghalni.“

A' távozott nők hamar visszatértek a' fő-pap feleletével, ki Anasztáziának megengedé, hogy Igort börtönében meglátogassa. Ők is elkísérék a' szerencsétlent a' fájdalmas viszonzlásra. Anasztázia Igor keblére rogyott, 's annak dobogó szíven mondá panaszolva: „megtagadtam azt ott fenn, kinek eddig sajátja valék; ő hallá a' bűnös ajkak bűnös ígéit, de szivemben is olvasott. Megengedhetsz e Igor?”

„Én megbocsátok, mint Isten is megbocsátand!” — mondá Igor a' szenvedőre borulva.

Erősebben nézett Anasztázia kedvesének szemébe, és szinte hang nélkül rebegé e' szókat: „s ha neked egy nagy, emberi elme feletti áldozatot hozok, fogsz-e ott tul a' fellegeken is szeretni?”

Igor keblére voná a' remegőt, 's határozottan válaszolá: „ha jól értek, ha nem csalódom a' nekem hozandó áldozat fölött, ott is olly hévvel szeretendlek, mint itt.”

Ujjongatva távoztak a' hölgyek és poroszlók; Igort, kinek ifjúsága és szépsége minden kebelt szánakozásra indított, e' beszélgetés után megmentettnek képzelék. De Igor másképp' érté kedvesét; ez órától folyvást imádkozott, 's halálra készült.

Felviradt végre a' borzasztó nap. Villogó aczéllal állott a' véres kövön a' fő pap, 's áldozatára várt. Ősz és ifjú előhozattatott; a' nép sűrű tömegekben hullámozott körültek, a' választás perczére várva. Más részről a' halavány Anasztáziát hozák, a' vér-oltárnak ellenébe ülteték, a' hárfát kezébe adták, 's a' vérpap fegyverét villantva kérdé: „mellyiket áldozzam-fel?”

Reszketve emelé az öreg, leánya felé, karait — „Gyermekem! — mondá — életem a' természet változhatlan törvényei szerint végéhez közelg; ez életben sok öröm-kelyhet üritettem már ki. Engedj, téged áldva, engem' kimulni.”

Anasztázia nem felelt; némán lépdelt kedveséhez, ki bátran, szinte vidámon állt, 's csak imádoztjának fájdalmait dultak szívében; megcsókolá szemét, kezét, lábait, 's aczélt szívvvel mondá: „ezt áldozatok, hogy atyám élhessen, 's én ne vétkezzem még egyszer az Isten parancsolatai ellen.” És hárfájának hurjai megzendülvén vidám hangokat zengének; a' nyelv öröm-szókat dalolt; de az ének modorja irtózatoss volt, 's még földön nem hallatott. Magasan szökelt-fel kedvesének párolgó vére; de Anasztázia nyelve nem némult-el, csak idegei rándultak-meg. —

Folytatása következik.

HAZAI HIRLELŐ.

Gyász-hir. — B. Ujlakon Paulovics Ignác biztos ur, életének 27-dik évében, folyó nov. 2-kán a' boldogabb világba költözött, kised kesergő árvát hagyván maga után. Egyike volt ő fiatal írónknak 's a' magyar literatura pártfogójának. Különféle kisebb közleményekkel segíté a' Hazai 's külf. Tudósítások és Regélő lapjait, melly utóbbinak buzgó tisztelője vala. — Nyugodjának békében hamvai!

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyász-ajtatossá g Budán. — Mintán 17-én délutáni 4 órakor az idévezült Sándor cs. kir. főherczegnek hült tetemei a' korona-örsegi granátos osztálynak, pest-megyei 's buda-városi polgár-katonaságnak tisztelkedése mellett (nagyobb pompa a' hely szűke miatt felsőbb rendeletnél fogva elmulasztoték) a' várpalotai Zsigmond-templomnak sírboltjába vitettek a' nevezett templomból, hol már ez előtt nyilvános nézetre 3 napig kitéve voltak: 18-kán 8 órakor ugyan e' templomban tartatott a' gyász-ajtatossági áldozat, mellyet, valamint tegnap az eltakarítási egyházi szertartást is, váci püspök ő exoja gr. Nádasdy Ferencz, mélt. Ocskay Antal 's Deresik János püspökök 's helytartósági tanácsnokok segéd szolgálatjok mellett végezett. Megjelentek ezen ajtatosságra a' budapesti mind két nemű fő uraságok, polgári 's hadi hatóságok, egyházi testületek, hivatalok, a' járs és kán kerületek küldöttjei: a' fenn nevezett katonaságok pedig a' pompás gyász-koporsó mellett 's templom hoszszában állottak. Nem volt elég téres egyébiránt a' szent hely az igen nagy számú gyászló gyülekezetnek befogadására. A' sz. áldozat alatt Mozart requieme számos hangász által énekelteté-ek; a' fő ének-szerepek Carl k. a. — Sz-a és Rőtzer urak kezeikben lévén, képzelhetni, hogy megható sikerrel adattak elő. A' templom fél magassága feketén volt borítva; oldalain az ausztriai és magyar tartományok czimereiből állott gyász-czimer függött ezen egyszerű felírással: „Alexander Leop. Ferd. A. A. R. P. H. et B. etc. MDCCCXXXVII“

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Miss Dscheck élete és halála. Elmélkedés az elefantokról. (Vége.)

Hogy morpheti kalandját feledékenység leplével takarhassa, F. ur egy csinos kis regényt koholt M. D. rovására, mellyet minden hirlap magasztalással trombitált ki. — F. ur ezen regényében, postahajón, azon perczen hozza Dschecket angol földre, midőn egy állatseregletből kiszabadult tigris és oroszán mindenkibe rémülést önt. Hősnénk az első megöli, az utóbbit megragadja 's gazdájához viszi. — Morphetről Newcastle-ra útazott, onnan Yorkba, Nottinghamra, 's végre Londonba, hol ismét színpadra állott. De mivel utósó illetlen tettét a' hir nem legkedvezőbb színben kezdé festeni, angol országot el kellett hagynia, 's így Amerikába szállíttaték: de az átvitel oly hoszszas volt, hogy a' hirlapok már hajóőrésről álmodoztak, és a' társaság, mellynél m. D. biztosítva volt, 40.000 fr. veszteségtől félt. — Aazonban néhány napi nyugalom után megkezdé elefantunk az uj-yorki színpadon szerepét, és a' philadelphiai, baltimorei, norfolki és richemondi folytatá. Kilencz hónapi távullét után visszatért angol országba, 's Londonban Croszi körszínében látatá magát. — 1832-ben ismét Franconihoz jött Parisba; de minthogy ott az

epegőres kiűtött, Bordeauxba 's más szomszéd városokba szállíttaték. Lyon felé teendő útján, Rouanne mellett, agyon tapodá Albertario nevű vezetőjét. Mivel pedig Huguet ur felt, hogy a' szeszélyes missnek e' gaz tette Lyonban rá nézve káros lenne, szándékát változtatva kitért az utból, és néhány hónapi tévelygés után ismét Parisba ment, hol a' naponként zordabb kedvű miss Franconi körszínén és a' királyi ünnepen nyilvánosan játszott. Utóbbi napon 1500 fr. hasznót jövedelmeze tulajdonosának, ki Pitrus Alfred lovagművész csapatjával szövethetvén egy évig azzal utazgatott, mely idő alatt a' komor miss kedve enyészését többször nyilvánítá. Illy rosz kedvében sebesíté-meg Longuet urat, a' társaság comicusát is. Ezen színésznek derekára egy szíj volt t. i. csatolva, mellynel fogva őt az elefant, ormányán, mennyire csak lehetett, fölemelé, és a' körszint sebes iramlással vele néhányszor körülfutá; ezután ismét csendesen földre ereszté: de egy napon valami gonosz gondolat villant-meg szeszélyes agyában, mert a' szegény Ikarust futása közben úgy a' körszín falához lapítá, hogy két oldalbordája darabokra zúzatott.

1831-nek nyarán elhagyá m. D. Alfred csapatját, hogy Rouenben Lallane körszínén láttassa magát. Telen Michelin csapatjával német alföldre utazott. Ez időben lépett-fel utószor a' siami királyban. Ezen útján sebesíté-meg Mechelnben vezetőjét Yatest és a' fogadónak, melyben szállva volt, tulajdonosát. — 1836-ki januariusban zuzá-szét Doucherayban Huguet karát, ki őt e' szép hálás tetteért februariusban Lottnak eladá. — Lott Metzbe vitte a' miszt, hol a' katonai nevendékek farsang alkalmával egy cavalcade-ban néma személyként föllepteték, melylé séta-utjaért a' nevendékek 300 frankot fizettek tulajdonosának. Megjárta még Rajna melléki porosz 's bajor országokat, és Straszburgon, Müllhausenen keresztül franczia országba visszatért, onnan Basel, Bern, 's Lausannen keresztül Genfbe ment, hol miután két polgárt fekvő beteggé sértett, pályáját bevégzé.

1814-től fogva minden Európába hozattatott elefant, mely életét erőszak által végzé, egyen kívül, mely Londonban, Crosz állatseregleteben 64 puska-golyó alatt hullott-el, mind álgúval sujtaték-le. Annál, mely Genfben 1820-ban veszté életét, sikeretlenül próbáltak mérget: végre is álgügömb által kelle elejteni. Hasonló sors érte a' Velenczében kivégeztet is. Mi Dscheck elejtését illeti — ámbár köz kívánat volt, hogy ahhoz ne használjak álgút vagy mérget, hogy legalább bőrét használhassa tulajdonosa — hasonlólag a' legbiztosb eszközhez kénytelenitterém nyulni, hogy gyors lesújtásával kinjait enyhítssem. Eleve gyalog katonaság által határozám elejtődőnek; de miután egy ügyes karabélyos példából megbizonyítá, hogy míg egy jó lövő gyalog 500 lépésnyi távolságra 7 lövés közül csak egyszer találta a' cél-táblát, egy karabélyos ugyan azon távolságra 47 lövés között 41-szer talált táblát és kétszer fehéret: így karabély volt a' kijegyzett pontot biztosan találándó fegyver. Afrikai vadászok tapasztalásából megbizonyodott, hogy illy célra vasgolyó sikeresebb; így legalább első hat lövésre én is azt használtaték, és csontot zúzott mind a' hat. Mi az ön golyókat illeti, 30 lépésnyi távolságról csak a' bőrön hatának keresztül, 's a' sejtiszövetet legfőlebb egy hüvelknyire szaggaták-meg. — Az elefant koponyája nem hasonlít más négy lábú állathoz. — A' csontos üreget képező két lemez, a' szemöld alatt, legfőlebb fél hüvelknyi távulban áll egymáshoz az embernél, hogy az orr lyukakkal összeköttetésben levő öblöt idomítsa; az elefantnál egész feje hosszában van e' sejtiszövettel fűdött nyílás, és pedig széles kiterjedésben. Legközelebb állnak

e' csontlemezek egymáshoz a' vakszem táján, 's még itt is 4—5 hüvelknyi üreg van köztük. Ez a' leginkább sebesíthető hely, mellyen keresztül a' velőre juthatni, 's ezt tűzém-ki czélul két ügyes karabélyosnak. F. M. ur, ki az első lövést tevő, míg az állat nyugodtan állott, oly közel lövé e' helyhez golyóját, mintha kézzel tette volna oda. Ezen golyó megzúzta az utósó csontlemezt is, melly az agyvelőt fedi, 's ebben fennakadt: — néhány szem löporral több, 's az állat halva rogyott volna le. A' többi vasgolyó is mind közel csapott hozzá; de agyvelőt egy sem ért. A' próba-lövésnél pedig, mellyet ez urak nagyobb adag-löporral tettek, fenyő táblába 4 hüvelknyire, vas lemezbe 2 vonásnyira, 's tölgy deszkába 1 hüvelknyire hatott golyójok. Azt mondták, a' szívet kellett volna czélul tűznöm: de e' tájon másfél hüvelk vastagságú a' bőr; sejtiszöveti szívósak, 's a' golyónak áthatását szerfelett akadályozók. Igaz, hogy az állat még eddig különös fájdalmakat nem érzett — e' tapasztalást golyó által sebzett katonák is gyakran teszik, mert a' vér elhüléseig kapott sebük nem sajog: — de mivel az első lövéstől már más fél óra folyt-el, a' fájdalomnak bekövetkezésétől lehetett felni, így álgúhoz kellett nyulnom. Első lövésre halva rogyott-le az állat; a' golyó szívében ment keresztül — oly szerencsés eset, melly az állatnak legkisebb mozgásánál nem eshetett volna meg.

EMLEKMONDÁS.

Jutalom. — Rend.

Sok hevet és hideget kellett szenvednie annak,
A' ki nagy érdemeket gyűjtven elvette jutalmát.
A' kit az engedelem szomorít, 's munkára makranczos,
Lépjén elő: bizonyos, gonoszul forgatja hatalmát.
— — Embert szedi rendbe fenyték.

HORVÁT ENDRE.

Harag. — Nemtelen haragok, mellyek a' sir fölött is lebegnek. A' harag addig tarthat, míg az ellenkező él, noha igazán szölván, addig sem: de az, embert holta után is gyűlölni nagy embertelenség.

DUGONICS után —

Tudás. — Mindent tudni lehetetlen, 's mindent nem tudni nem szégyen.

Gr. SZÉCHENYI I. után K. H. K. J.

Merény. Ha jó cselekvényünk soha sem kerülne veszélybe, ki cselekednék valaha rosztat? Az erényes ember éppen akkor kíván merészleni, midőn veszedelmesnek látszik merénye.

METELLUS után K—vich.

Szeretet az élet legnagyobb kéje. Ő nem olyan, mint a' dicsőség vagy gazdagság. Ő ajándék, mellyet a' természet nem bizott gondviselésünkre, hanem azt saját kezével osztogatja.

Leisevitz után S. KAROLINA.

Kérdő rejtvény.

- 1) Mellyik ló olly könnyű, hogy két ujjal emeljük-fel?
- 2) Mellyik libát nem lehet leölni 's megenni?
- 3) Millyen tor van mindennap minden házban?
- 4) Mellyik teremben nincs kedvünk tánczolni?
- 5) Mellyik dal kerülhet az ember életébe?
- 6) Mellyik tóban állhatunk a' nélkül, hogy vizesek legyünk?

Előbbi rejtvény: indulat.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiaczon alula a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urí utza 612.